

de. Måske skal vi nok ikke sende tropper ud i krig for EF, men vi kan ikke have en selvstændig udenrigspolitisk holdning på dette punkt.

ad. 1: Det noteres, at Danmark har meddelt, at man ikke ønsker at deltage i ØMU'ens 3. fase. Afstemningen den 2. juni drejede sig imidlertid ikke om ØMU'ens 3. fase. Den afstemning skulle først finde sted i 1996. Her er det værd at bemærke, at de danske forbehold kun vil være gældende i Traktatens løbetid. Altså reelt uden betydning. Samtidig er det indlysende, at selv om Danmark rent faktisk kunne holde sig uden for ØMU'ens 3. fase, har vi tilsluttet os 2. fase. Dermed er det reelt utænkeligt, at Danmark kan føre en selvstændig anderledes økonomisk politik end det øvrige Europa. Danmark vil automatisk blive trukket med. Men da uden indflydelse.

I afgørelsen fra Edinburgh præciseres det i øvrigt, at Danmark ikke skal tilslutte sig den fælles mønt, at Danmark ikke er bundet af bestemmelserne for ØMU'ens 3. fase og endelig, at Danmark fortsat bevarer sin nationalbanks beføjelser.

Den fælles mønt er enkeltstående, når man ikke vurderer de pengemæssige og finansielle konsekvenser af indførelsen af en fælles europæisk centralbank med de deraf følgende bemyndigelser, kun et følelsesmæssigt spørgsmål.

Under formandskabets konklusioner bliver det også præciseret, at Danmark kan fortsætte i EMS. Danmark vil ikke hindre de øvrige lande i at fortsætte og udvikle det økonomiske samarbejde.

Værdien af dette forbehold er ikke ubetinget gavnligt for Danmark. EMS har tydeligt vist sine svagheder på det sidste, så fordelene er i bedste fald minimal. Hvis de øvrige lande kan fortsætte med at udbygge samarbejdet, brydes med et væsentligt princip i EF-Fællesskabet: At der skal være enighed om udvidelser af samarbejdet. Danmark bliver et andenrangs medlemsland.

ad. 2: Det noteres, at Danmark under alle omstændigheder vil deltage fuldt ud i det retsmæssige samarbejde, selv om der ikke oprettes et egentligt EF-politi. Vi deltager altså i arbejdet, som om der reelt var et EF-politi.

ad. 3: Det blev præciseret, at det europæiske borgerskab ikke træder i stedet for de nationale statsborgerskaber. Men samtidig bemærkes det, at Danmark allerede opfylder betingelserne for borgerskab med hensyn til valget til kommunevalg og amtsvalg, og endelig bemærkes det, at Danmark har lovet, at borgerskabsreglerne også vil gælde ved fremtidige EF-valg.

Med andre ord kan man notere, at EF har indset ligestyldigheden af det danske krav. Det er kun et spørgsmål om ordet: Unionsborgerskab.

ad. 4: Det er blevet præciseret og dermed officielt, at Danmark er observatør i WEU. Samtidig gøres der opmærksom på, at spørgsmålet om forsvaret ikke (i hvert fald formelt) er med i Maastricht.

Hermed afvises reelt de danske indvendinger som meningsløse, hvilket naturligvis er sagligt nok. Men intentionerne i WEU-erklæringen i Maastricht er naturligvis udviklingen af en europæisk hær. Og Traktaten er stadig tidsbegrænset til 1996.

b: *Status over ratifikationsprocessen*

Det bliver fastslået, at der var enighed om fortsat at fastslå forpligtelsen, der ligger i Traktaten om Den Europæiske Union (Maastricht). Denne forpligtelse betyder, at det er nødvendigt, at Traktaten ratificeres med det mål at skabe en europæisk union. Det bør bemærkes, at ratificeringsprocessen også kræver, at alle tolv lande ratificerer Traktaten, før Unionen kan iværksættes. Men Danmark har ifølge denne konklusion allerede tilsluttet sig, at målet for EF er, som det udtrykkes i Maastricht-Traktaten: En europæisk union. Her har regeringen groft tilsidesat det danske folkeafstemningsresultat af den 2. juni 1992.

c: *Det indre marked*

Man konkluderer, at det indre marked i alt væsentligt vil være gennemført tilfredsstillende den 31. december 1992. Der tales om, at forbrugerne får større valg og lavere priser; at det vil virke beskæftigelsesfremmende og øge erhvervslivets konkurrenceevne. Endelig konkluderes det, at EF vil forblive åbent for international handel og investering.